

Phần 14

Chương 53

Lục Phồn sẽ không nói những lời bùi tai, điểm này Nghệ Giản rất hiểu. Hai người ở cùng nhau lâu như vậy nhưng Lục Phồn chưa từng nói mấy câu ngon ngọt. Cho nên câu nói đó được tính là hết sức dễ nghe. Cộng thêm vẻ hết sức nghiêm túc của anh, Nghệ Giản cảm thấy rất hưởng thụ, tâm trạng cũng trở nên tốt hơn.

Lục Phồn không khước từ, anh hôn đáp trả dữ dội hơn.

Xung quanh người qua kẻ lại, hầu hết bọn họ đều vội vàng liếc mắt nhìn đôi nam nữ rồi nhanh chóng rời đi. Rất nhiều ánh mắt tỏ ra ngưỡng mộ.

Hôn một lúc lâu, hai người mới tách nhau ra. Lục Phồn chưa buông tay còn Nghệ Giản thì liêu xiêu trong lòng anh, cô nghĩ một lúc, ổn định nhịp thở, ngẩng đầu nhìn anh.

Mặt Lục Phồn hơi đỏ. Nghệ Giản bật cười thành tiếng. Lục Phồn cúi đầu nhìn cô.

Ánh mắt giao nhau, im lặng.

Lục Phồn cũng cười, giơ tay lên, vuốt ve gương mặt Nghệ Giản:

“Gầy rồi”. Anh bỗng lên tiếng.

“Gầy chỗ nào?”.

“Cả mặt cả người đều gầy”.

Nghệ Giản cười cười, nhướn mày nói: “Người có gầy không, anh về mới biết được”.

Lục Phồn mấp má môi, không đáp. Nghệ Giản thấy anh như vậy, cười bảo: “Về thôi”.

Lục Phồn gật đầu.

Nghệ Giản lui khỏi lòng anh, nhìn anh, phát hiện ngoài một chiếc ba lô, anh không còn thứ gì khác, không có hành lý cần cô xách giúp. Lục Phồn dặt cô, nhìn thoáng qua tay phải của cô, hỏi: “Tay thế nào rồi?”.

Nghệ Giản trả lời: “Sắp khỏi rồi, anh đừng ngày nào cũng hỏi nữa đi”.

Lục Phồn không yên tâm vươn tay sờ, quan sát mặt cô rồi hỏi: “Chạm vào như thế có đau không?”.

Nghệ Giản lắc đầu, Lục Phồn mới thấy hơi nhẹ nhõm.

Nhà ga lưu lượng người đông, taxi cung không đủ cầu, điếm đợi xe sắp thành hàng dài. Mãi không thấy tới lượt, Nghê Giản nói: “Hay là đi xe buýt”.

Lục Phồn lắc đầu: “Không được, đông lắm”.

Nghê Giản nhíu mày: “Không phải anh cũng định ngồi xe buýt à? Em thấy anh đi sang phía bên kia đường mà”. Cô chỉ về phía trạm xe buýt: “Hay anh nghĩ em không thích ngồi xe buýt?”.

“Không phải”. Lục Phồn nhìn tay cô, nói: “Tay em còn chưa hồi phục, đừng để chen lấn”.

“Không sao, cẩn thận một chút là được”.

Nghê Giản nói xong, kéo anh: “Đi thôi, về sớm một chút”.

Lục Phồn đành phải đi theo cô.

Một chuyến xe vừa đi, đợi vài phút, một chuyến khác lại đến. Trên xe có rất đông người. Lục Phồn đứng sau che cho Nghê Giản.

Trên xe, chỗ ngồi đã sớm bị giành hết, Nghê Giản tìm thấy một khoảng trống, quay người gọi Lục Phồn qua. Bọn họ đứng cạnh cửa sổ, Nghê Giản tựa sát cửa, còn Lục Phồn giúp cô ngăn cản đám người. Nghê Giản nhìn dáng vẻ lo lắng của anh, vươn tay gãi gãi ngực anh: “Không sao đâu, ở đây an toàn mà”.

Lục Phồn nắm tay cô, không buông.

Xe hết đi, rồi lại dừng, có người lên, có người xuống. Nghê Giản và Lục Phồn thấp giọng nói chuyện phiếm. Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, lòng lên người Nghê Giản, lên những sợi lông tơ nhỏ xíu mềm mại trên mặt cô.

Lục Phồn nhìn cô, ánh mắt và trái tim đều mềm như hồ. Cô nói chuyện, cánh môi nhẹ nhàng đóng mở, mọi biểu lộ nhỏ giữa đôi mày đều được anh thu lại.

Nhìn ra, tâm trạng của cô đang rất tốt. Không hiểu sao, Lục Phồn hy vọng lần này xe buýt đừng dừng lại nữa.

Lúc đến nơi, đã ba giờ hơn. Cũng may khoảng cách từ trạm xe buýt đến tiểu khu không xa, đi vài phút là đến. Thím Dư đã nấu xong cơm, nhắn tin cho Nghê Giản rồi về.

Nghê Giản vừa mở cửa, đã ngửi thấy mùi thức ăn trên bàn.

“Anh đói không?”. Cô khéo Lục Phồn vào, tìm dép cho anh thay.

“Tạm tạm”.

Lục Phồn đặt ba lô lên tủ giày, thay dép lê. Nghê Giản đi vào bếp lấy cơm. Lục Phồn cũng đi tới, nhìn cô cầm bát xới cơm bằng một tay, trong lòng cảm thấy xót xa. Anh lại gần cầm muối múc cơm trong tay cô, đơm hai bát đầy, lấy đôi đũa sạch.

Nghê Giản thoáng mỉm cười với anh, rút một đôi đũa, bảo: “Anh bung com giúp em”.

Lục Phồn bung com đi theo cô ra bàn ăn. Nghê Giản thử thức ăn, vẫn nóng. Cô hài lòng, gấp cho Lục Phồn một miếng thịt bò: “Xem ra em tính khá chuẩn, vừa đúng giờ”.

Lục Phồn cũng gấp một miếng cho cô, hỏi: “Em tính thế nào?”.

“Bấm đầu ngón tay tính thôi”. Nghê Giản cười đắc ý.

Thực ra, cô không có khả năng đó, chỉ là do cô hiểu Lục Phồn. Anh rất tiết kiệm, chắc chắn sẽ không ngồi máy bay, cũng sẽ không ngồi ô tô, mà sẽ chọn tàu giá rẻ.

Com nước xong xuôi, Lục Phồn bê bát đi rửa. Nghê Giản nhắc: “Anh tắm đi”.

Lục Phồn đáp: “Ừ” rồi quay người lấy quần áo trong ba lô. Cùng lúc đó, Nghê Giản vào phòng cầm khăn tắm đi ra. Lục Phồn bước vào nhà vệ sinh, Nghê Giản cũng vào theo. Lục Phồn quay người nhìn, thấy cô không có ý định đi ra, khẽ sửng sốt.

Nghê Giản: “Anh không nhớ à?”.

Lục Phồn: “Nhớ gì?”.

“Chẳng phải lần trước anh rủ em cùng tắm sao?”.

Thấy anh hơi ngạc nhiên, Nghê Giản nhắc nhở: “Hôm đấy em bị gãy tay”.

Mặt Lục Phồn hơi nóng lên. Nghê Giản nghiêm túc: “Giờ em muốn bù, anh có ngại không?”.

Lục Phồn không phản bác. Cuối cùng, anh gật đầu.

Nghê Giản bật cười, ánh mắt cong cong. Cô xoay người đóng cửa nhà tắm, bắt đầu cởi quần áo. Luyện lâu như vậy, tốc độ cởi quần áo bằng một tay của cô rõ ràng đã tăng lên, nhưng trong mắt Lục Phồn, vẫn hết sức khó khăn.

Anh đi tới giúp cô. Nghê Giản tròn tròn mắt nhìn anh, niềm vui trong mắt không sao lặn át được. Lục Phồn nhanh chóng cởi hết áo ngoài của Nghê Giản, còn lại hai mảnh nhỏ nhỏ.

Làn da trắng như tuyết của cô sáng bừng trước mắt anh, Lục Phồn chỉ nhìn đã thấy có cảm giác.

Động tác của anh hơi dừng lại.

Nghê Giản giục: “Nhanh lên”.

Lục Phồn khẽ hít thở, lần tay ra đằng sau cởi khuy áo ngực, giật hai cái nhưng không được. Nghê Giản đã tự cởi quần lót để trượt đến bắp đùi. Thấy anh vẫn chưa làm xong, cô chủ động quay lưng lại.

Ánh mắt Lục Phồn vô tình nhìn lướt xuống dưới, toàn bộ huyết dịch đều sôi trào. Anh liếm môi, tim đập như gõ trống, ánh mắt không di chuyển.

Nghê Giản lại giục: “Anh làm gì thế, mau cởi ra đi”.

Lục Phồn định thần, không ngưng nói cho cô biết anh đang nhìn mong cô. Anh cởi xong khuy áo, Nghê Giản tự tay lôi mạnh ra, vừa với vôi hoa sen vừa nói: “Cởi của anh đi”.

Lục Phồn cúi đầu cởi quần áo, hai ba phát thì xong. Nghê Giản điều chỉnh nước ấm, quay người lại, Lục Phồn ghé sát, hai tay ôm lấy cô.

Hai cơ thể trần trụi dính vào nhau thành một khối. Cả hai đều run rẩy, liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều có ý cười.

Loại cảm giác này giống như trộm được vật tốt.

Nghê Giản cúi đầu mở một phát vào ngực anh, ngửa đầu hỏi: “Có nhớ em không?”.

“Nhớ”.

Nghê Giản cười khẽ, tay lần xuống, sờ chỗ đó: “Cái này có nhớ cái kia không?”. Cô vừa dứt lời, liền chậm rãi bóp. Toàn thân Lục Phồn kéo căng, cổ họng hừ một tiếng.

“Có nhớ đến không?”. Nghê Giản không buông tha.

Lục Phồn chịu không nổi, túm lấy tay cô. Nghê Giản nhìn anh, ánh mắt giao hoạt. Ánh mắt Lục Phồn sâu thẳm âm u, bắt lực quay đi, rồi lại chuyển về, gật đầu buồn bực.

Xong màn dạo đầu, khuôn mặt và vành tai anh gia tăng nhiệt độ. Anh đành thừa nhận.

Nghê Giản cũng bật cười vì bất ngờ. Nhưng cô hết sức xấu xa, ép đến bước này vẫn chưa đủ. Hết lần này đến lần khác cô kiễng chân, vuốt mặt hỏi anh: “Vậy khi muốn nó, anh làm thế nào?”.

Lục Phồn giật mình, nhìn cô, trong mắt nóng đến bốc hỏa. Nghê Giản ghé sát lại gần, khẽ hỏi: “Có phải anh tự xử không đấy?”.

Khi hỏi câu này, mặt cô cũng đỏ lựng lên.

Lần này, Lục Phồn không phục tùng cô, anh ép đầu hôn cô, tay kia đi xuống, trả thù như cô đã làm.

Nghê Giản đứng không yên. Lục Phồn ôm mong cô bế lên, Nghê Giản kêu thành tiếng. Lục Phồn cúi đầu, mặt vùi vào ngực cô khẽ cắn. Mỗi bước chuyển động của anh, cô đều phát run. Cô không biết có phải anh tức giận hay không mà sức lực vô cùng mạnh mẽ, cảm giác hôn phách đều bay mất.

Khoảnh khắc cuối cùng, toàn thân Nghê Giản run rẩy, ánh mắt ẩm ướt.

Nghê Giản nằm trên giường, bất động hồi lâu. Lục Phồn sấy tóc cho cô. Sau khi sấy xong, anh đặt máy sấy qua một bên.

Dây dưa hơn nửa tiếng, Nghê Giản mới có sức lực mở mắt ra, nhìn thẳng vào Lục Phồn. Cô biết anh vẫn luôn nhìn cô nhưng không biết nhìn gì.

“Anh không mệt à?”. Giọng cô hơi khàn.

“Không mệt”. Lục Phồn đáp.

Nghê Giản thở dài, nhắm mắt lại: “Đợi tay khỏe hẳn, em sẽ rèn luyện thêm”.

Lục Phồn nói: “Được, nếu em quên, anh sẽ nhắc”.

Nghê Giản liếc mắt: “Em mà quên thì coi như xong đấy”.

Lục Phồn: “...”

Nghê Giản quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trời vẫn chưa tối. Ngủ sớm thế này, hình như hơi lãng phí. Lục Phồn thấy cô nhú mày, xoay mặt cô lại, hỏi: “Sao vậy?”.

“Không sao cả”. Nghê Giản nói: “Anh nằm xuống đi”.

Lục Phồn nghe lời nằm xuống bên cạnh cô. Nghê Giản quay mặt sang, cùng anh hai mắt nhìn nhau.

Cô hỏi: “Anh thấy vui không?”.

Không đợi anh trả lời, cô bật cười trước: “Em rất vui, được ở cùng anh, em thật sự rất vui”.

Lục Phồn khẽ giật mình, trái tim tắc nghẹn. Rõ ràng hạnh phúc, nhưng không hiểu sao, anh lại thấy chua xót.

Anh nhớ tới chiếc khăn quàng cổ trong ba lô, nhớ đến nhà nghỉ nhỏ cũ nát bên cạnh căn cứ huấn luyện.

Cô một mình chạy tới, âm thầm lặng lẽ ở đó một ngày.

Anh hoàn toàn không biết.

Cô đã trải qua nỗi đau, chịu đựng tổn thương gì?

Anh cũng không biết.

Anh chưa từng cho cô bất cứ thứ gì, dựa vào đâu để đổi lấy sự trân quý như thế?

Thấy Lục Phồn im lặng một lúc lâu, nụ cười trên mặt Nghê Giản phai đi: “Anh không thấy vui sao?”.

Lục Phồn lắc đầu, hạ giọng mở miệng, thanh âm mang theo nỗi xúc động: “Không phải, anh cũng rất vui”.

Nói xong, anh ôm xiết cô vào trong lòng.

Trời vẫn chưa tối, nhưng Nghệ Giản không muốn đi đâu.

Khi cô vui mình trong lòng anh, mọi xa cách, đau khổ, thất vọng, căm hận, phần nộ, đều rời xa đến tận chân trời.

Ngay gần bên, chỉ có anh.

Chương 54

Lục Phồn và Nghệ Giản nằm bẹp trên giường đến tám giờ. Sau khi cô ngủ thiếp đi, Lục Phồn trở dậy.

Quần áo bẩn vẫn chất đống trong nhà tắm, Lục Phồn mang hết đi giặt, phơi ngoài ban công. Tiếp theo, anh thu dọn ba lô của mình. Chiếc khăn quàng màu đỏ rượu của Nghệ Giản cũng được anh giặt sạch sẽ. Dù sao bà chủ đã từng đeo, anh sợ Nghệ Giản chê bẩn.

Hôm sau, Nghệ Giản dậy sớm, nhưng Lục Phồn còn sớm hơn, anh đã làm xong bữa sáng.

Lâu lắm rồi không ăn cơm do Lục Phồn nấu, Nghệ Giản có chút nhớ nhưng, liền ăn đầy bụng hai bát cháo nhỏ.

Cơm nước xong xuôi, Lục Phồn bảo: “Hôm nay anh phải đến đội một chuyến”.

Nghệ Giản ngạc nhiên: “Không phải được nghỉ ả?”.

Lục Phồn gật đầu: “Anh qua để đưa ít tài liệu và báo cáo. Chắc phải nửa ngày đấy”.

Nghệ Giản à một tiếng: “Vâng”.

Vừa ra đến cửa, Lục Phồn hỏi cô buổi trưa muốn ăn gì, khi về anh sẽ tiện đường mua. Nghệ Giản nói tùy, Lục Phồn dặn dò vài câu rồi cầm tài liệu đi ra.

Lục Phồn vừa đi, Nghệ Giản không có việc gì, hết xem TV, lại muốn ngủ. Cô đi một vòng quanh phòng, thấy chiếc khăn quàng màu đỏ rượu phơi ngoài ban công. Đúng là chiếc khăn cô đã làm mất ở Quảng Châu.

Mười giờ hơn, Lục Phồn từ sân đi ra, sắc mặt không tốt.

Tôn Linh Thục đang đứng ở cổng đội chờ anh. Lục Phồn thấy cô ta, nhưng anh không dừng bước, men theo bóng cây tiến thẳng lên trước. Tôn Linh Thục nhìn anh, chủ động chạy chậm đuổi theo bước anh.

Lục Phồn đi rất nhanh. Tôn Linh Thục thở gấp, chạy nhanh cản anh lại. “Anh có ý gì vậy?”. Cô ta nhìn Lục Phồn, nghiêm túc nói: “Chắc thấy em đã nói đúng sự thật nên anh không chấp nhận được, muốn trốn tránh em phải không?”.

“Cô nói chuyện gì?”. Lục Phồn khẽ nhú mày.

Tôn Linh Thục trả lời: “Anh biết em muốn nói gì”.

Cô ta khẽ thở dài, giọng nhỏ đi: “Anh vẫn không hiểu sao? Anh và cô ấy không hợp nhau. Cuộc sống của hai người không giống nhau. Cô ấy trước đây sống ngọn gió vẫn sống tốt, những lời đồn nhảm không hề làm tổn thương đến cô ấy. Nhưng anh thì sao? Chỉ cần một ít nước bọt là có thể ném bát com của anh đi. Tuy bây giờ chỉ là tin đồn nhưng trong đội chắc chắn sẽ đưa chuyện này ra xử lý”.

Tôn Linh Thục dừng một giây, tiếp tục: “Nhưng anh làm công việc này cũng đủ lâu rồi. Giờ rút lui không có gì là không tốt. Suy cho cùng, thì đó vẫn là công việc hết sức nguy hiểm. Vừa rồi em mới tìm được công việc rất phù hợp với anh, anh cần nhắc xem sao”.

“Không cần”. Lục Phồn không nghĩ nhiều, từ chối luôn.

Tôn Linh Thục hơi tức giận. “Bây giờ anh coi em là người xa lạ rồi phải không? Chẳng lẽ em lại muốn hại anh sao?”.

Lục Phồn im lặng một lúc, thấp giọng nói: “Tôi biết cô sẽ không hại tôi nhưng tôi thật sự không cần. Đội trưởng đã nói, việc này đã kết thúc, không ảnh hưởng gì đến tôi hết”.

Tôn Linh Thục khẽ giật mình: “Không ảnh hưởng? Sao lại không ảnh hưởng?”.

Lục Phồn trả lời: “Tôi không biết, tôi phải về rồi.”

Anh nói xong đi vượt qua cô ta. Tôn Linh Thục sững sốt đứng yên một chỗ, khi cô ta định thần lại, Lục Phồn đã sang bên kia đường.

Lục Phồn mua ba cân xương sườn, một ít cá, khoai tây, đậu hũ và rau xanh. Lúc về đến nhà, vừa qua mười một giờ. Anh đứng ở cửa nhắn tin cho Nghệ Giản, hai giây sau thấy bên trong có tiếng động, là cô chạy ra mở cửa.

Cửa vừa mở, Nghệ Giản liền thò đầu ra. “Anh về rồi à?”. Cô tránh đường, để anh đi vào.

Lục Phồn cầm đồ ăn đi vào bếp, Nghệ Giản cũng vào theo. “Anh mua gì thế?”. Cô ló đầu xem.

Lục Phồn ngoái lại nhìn cô một cái: “Xương sườn”.

Nói xong, anh chuyên tâm xử lý. Nghệ Giản không biết giúp gì, liền đứng bên để xem. Lục Phồn rửa sạch sườn, bỏ vào nồi hầm, bắt đầu nhặt rau, Nghệ Giản định thò tay giúp, bị anh bắt ra.

“Em ngồi một lát đi”. Anh bảo.

Nghê Giản ừm một tiếng, rút tay về, ra ngoài xem tivi. Lục Phồn làm dầm cá, khoai tây xào, đậu hũ om, ngoài ra còn có rau xanh. Những món này để ăn trưa, còn sườn hầm thì để đến chiều.

Nghê Giản ngửi thấy mùi thơm liếc mắt một cái, thấy anh đang cạo xoong nồi, hỏi: “Được ăn cơm rồi ạ?”.

Lục Phồn gật đầu: “Lại đây đi”.

Nghê Giản đi vào ngửi thấy mùi dấm cá: “Thơm quá”.

Lục Phồn bật cười, bung cá và khoai tây ra, còn Nghê Giản cầm giúp đĩa rau. Lục Phồn nấu dấm cá và thịt kho tàu ngon như nhau. Nghê Giản ăn hết một nửa, gần như không động vào đĩa rau.

Lục Phồn gấp hai lượt rau thả vào trong bát cô: “Ăn với cái này này”.

Nghê Giản thử qua, nói: “Anh làm rau không giống thím Dư”.

“Không giống thế nào?”.

“Em không biết”. Nghê Giản ngẫm nghĩ một chút, nói: “Nhưng em thích anh nấu hơn”.

Lục Phồn cười cười: “Câu này đừng nói trước mặt thím Dư đấy”.

Nghê Giản: “Em đâu ngu như vậy”.

Lục Phồn ngừng dũa: “Em không ngốc chắc?”.

Nghê Giản không hiểu lắm. Ánh mắt Lục Phồn dần tối đi, nhìn cô chăm chăm, cúi đầu, không nói.

Nghê Giản hơi ngẩn ra, gọi anh: “Anh sao vậy?”.

Lục Phồn ngẩng đầu, vẻ mặt đã trở lại bình thường. Anh nhìn cô, nói: “Em ăn cơm trước đi đã”.

Nghê Giản nghiêm túc nhìn anh “ừ” một tiếng.

Cô ăn cơm xong rất nhanh. Lục Phồn thu dọn chén dũa. Anh rửa bát xong ra khỏi bếp, Nghê Giản lại gần, hỏi: “Anh muốn nói gì phải không?”. Dừng một chút, cô hỏi tiếp: “Hôm nay anh đến đội, không có chuyện gì đấy chứ?”.

Lục Phồn hỏi lại: “Có thể có chuyện gì được?”.

Nghê Giản đáp: “À, em tùy tiện hỏi thôi”.

Cô mỉm cười, kéo cánh tay anh lại: “Buổi chiều anh có phải làm gì không? Đi với em đến chỗ này nhé?”.

Lục Phồn không trả lời, siết tay cô:

“Không phải em muốn nói gì sao?”. Anh hỏi.

“Nói gì?”.

Lục Phồn chỉ ra sân thượng: “Đã có chuyện gì xảy ra với chiếc khăn kia vậy?”.

Nghê Giản: “Em cũng muốn hỏi anh, cái khăn đó ở đâu ra thế? Không phải bà chủ cầm khăn đi hỏi lần lượt từng người à?”.

Lục Phồn không trả lời, hỏi cô: “Tại sao đến mà không tìm anh?”.

“Em nhìn thấy anh rồi”. Nghê Giản nói: “Em đứng trên lầu nhìn anh, lúc đó anh đang hút thuốc”.

“Nhưng anh không thấy em”.

“Em biết”.

“Vì sao không nói với anh?”.

“Chẳng phải bây giờ anh biết rồi đấy thôi”.

Lục Phồn mấp má môi, hỏi tiếp: “Còn những chuyện khác?”.

Nghê Giản: “Anh đã nghe được gì?”. Cô hơi cúi thấp đầu.

Lục Phồn nâng mặt cô lên:

“Anh là người đàn ông của em”.

Nghê Giản khẽ giật mình. Lục Phồn ghé mặt sát lại, chậm rãi nói: “Em nên nói cho anh biết”.

Anh tiếp tục: “Những chuyện không hay đó, em nên nói cho anh biết”.

Nghê Giản không biết phản ứng như thế nào. Cô lặng im, hạ giọng: “Không phải chuyện gì lớn”. Nói xong, cô nhìn Lục Phồn thấy anh đổi giọng: “Được rồi”.

Lục Phồn có phần bất lực ôm cô vào trong lòng. Một lúc sau, anh cúi đầu nhìn cô: “Còn chuyện gì anh không biết không?”.

“Không có”. Nghê Giản lắc đầu, ngẫm nghĩ một lúc, như nhớ đến điều gì đó, cô khẽ nói: “Còn một việc”.

Lục Phồn nhíu mày. Nghê Giản cười: “Không phải chuyện xấu”.

“Chuyện gì?”.

Một giờ sau.

“Anh nhìn thấy chưa?”.

Nghê Giản đứng ở cửa sổ sát đất chỉ ra bên ngoài: “Đại viện của bọn anh ở đằng kia, rất gần”. Lời nói của cô lộ vẻ vui mừng, cô quay đầu thấy Lục Phồn không nhìn ra bên ngoài, anh đang đứng đó nhìn cô.

Ánh mắt của anh hơi khác lạ.

Mặt Nghê Giản cứng đờ: “... Anh không thích à?”.

Cô quay lại nhìn toàn bộ căn phòng, vẫn cảm thấy hoàn hảo, nhất là rất gần chỗ anh. Lúc Mai Ánh Thiên cho người dẫn cô đến xem, vừa bước vào, trông thấy chiếc cửa sổ này, cô đã quyết định mua luôn.

“Em cảm thấy ở đây rất tốt”. Nghe Giản nghiêm túc.

“Anh không nói không tốt”.

Giọng của anh trầm đi rất nhiều nhưng Nghe Giản không nghe thấy.

“Cái này...”.

“Em mua rồi à?”. Lục Phồn hỏi.

Nghe Giản gật đầu: “Ngôi nhà này sẽ là của chúng ta, anh có thích không?”.

Lục Phồn không thốt nên lời, khóe môi giật giật, hết đóng lại mở. Gương mặt anh lộ vẻ phức tạp.

Nghe Giản hỏi: “Sao vậy?”.

Lục Phồn hơi rử mắt, cười bối rối, giọng nói nghẹn ngào: “Có phải em làm ngược lại rồi không?”.

Nghe Giản ngạc nhiên.

“Chuyện này phải là anh làm mới đúng”.

Nghe Giản hiểu ra, vốn đang hơi giật mình, sau đó cô bật cười ôm lấy cổ anh. “Tiền anh đủ mua căn nhà này sao?”.

Lục Phồn lắc đầu: “Không đủ”. Không chỉ không đủ, đến mua một cái nhà vệ sinh cũng khó có khả năng.

Nghe Giản thu hồi ý cười, phản đối: “Sao lại không được, em nhiều tiền mà”.

Lục Phồn im lặng nhìn cô. Ánh mắt Nghe Giản chăm chú. Cô hôn lên môi anh rồi rút lui, chậm rãi nói: “Anh đã làm chuyện rất đáng tiền”.

Cho nên, anh đi cứu thế giới, em đến để bảo vệ anh.

Cô không nói ra.

Nhưng Lục Phồn hiểu.

Hoàn toàn không cần nói thành lời. Anh mím môi, mở miệng, tất cả cảm xúc đều như muốn tuôn trào.

Anh không biết, ánh mắt anh đã đỏ lên.

Nghe Giản nhìn anh chăm chú, kiễng chân hôn lên mắt anh. Lúc rút lui, cảm giác bờ môi ẩm ướt, mùi vị mằn mặn tràn trên đầu lưỡi. Cô ngạc nhiên nhìn anh, bật cười: “Cảm động đến thế ư?”. Cô nói: “Nhưng em còn chưa nói hết đâu”.

Nghê Giản nhìn ra ngoài cửa sổ, nhướn mày: “Anh xem, đứng ở đây nhìn đội của bọn anh rất rõ. Nếu có kính viễn vọng, là có thể trông thấy các anh luyện tập”.

Cô dừng lại, quay đầu, ánh mắt rơi trên mặt anh. “Sau này, anh không có thời gian cũng không sao, em sẽ đứng đây để nhìn”.

Cô đưa tay, chỉ về phía xa xa: “Em biết, bố cũng đang ở đó”.

Nghê Giản bị ôm lấy.

Lục Phồn hôn cô.

Mặt cô dính nước mắt của anh.

Lúc rời nhau ra, anh cúi đầu lên tiếng: “Vậy anh sẽ càng phải cố gắng, để nhanh trở về với em hơn”.

Chương 55

Kỳ nghỉ của Lục Phồn chỉ có ba ngày.

Ngày nghỉ đầu tiên đã hết. Ngày thứ hai, anh đến chỗ Háo Tử làm việc. Ngày thứ ba, anh vẫn phải đi nhưng Nghê Giản không đồng ý. Lục Phồn vừa ra đến cửa đã bị cô chặn lại:

“Hôm nay chúng ta đi chơi đi”. Cô nói: “Làm sinh nhật cho anh”.

Lục Phồn ngạc nhiên, mấy giây sau mới nhớ, hai hôm nữa là sinh nhật của anh. Anh gần như quên mất.

Trong lúc Lục Phồn còn đang ngây ra, Nghê Giản nhéo nhéo tay anh: “Hai hôm nữa không có thời gian, làm trước vậy”.

“Làm thế nào?”. Lục Phồn hỏi.

“Trước kia anh làm thế nào?”.

“Lâu rồi không tổ chức”. Sau mười chín tuổi, anh không còn tổ chức sinh nhật. Bởi vì không có ai nhớ, chính anh cũng đã quên.

Lục Phồn suy nghĩ một chút, trả lời: “Trước kia mẹ anh hay cho anh ăn trứng gà luộc”.

Nghê Giản ngẩn người, im lặng một lúc, nói: “Dì Lâm nấu trứng rất ngon”.

Lục Phồn hơi ngược mắt lên: “Em vẫn nhớ à?”.

“Vâng”. Cô gật đầu, ánh mắt hơi đỏ nhìn anh: “Nhớ chứ, có một lần anh ăn phải rất nhiều lòng đỏ”.

Lục Phồn nói: “Đúng rồi, đó là ngày đầu năm mới, không có cơm ăn, em ăn rất nhiều lòng trắng trứng”.

Nghê Giản cười rộ lên: “Sau đó anh bị chết nghẹn”.

Lục Phồn cũng cười: “Không biết xấu hổ sao còn nói? Không biết là bị ai hại nhỉ?”.

Nghê Giản ôm eo anh:

“Là em hại anh”.

Lục Phồn im lặng, cúi đầu nhìn cô.

Nhìn nhau một hồi, nụ cười trên mặt hai người dần dần tan biến. Lục Phồn khom người, còn Nghê Giản hơi thẳng người lên.

Môi họ áp vào nhau. Trong căn phòng yên tĩnh, bọn họ lặng lẽ hôn nhau, dịu dàng lưu luyến. Một phút đồng hồ sau, trong phòng đã có tiếng thở. Lục Phồn tựa lên tường, Nghê Giản dựa vào trong lòng anh.

Im lặng một lúc, Lục Phồn nói: “Sinh nhật em cũng không còn lâu nữa”.

Nghê Giản kinh ngạc nhìn anh: “Anh vẫn nhớ cơ à?”.

“Ừ”.

Nghê Giản cười cười: “Vậy tổ chức cùng đi”.

Nói là cùng tổ chức sinh nhật nhưng không có gì đặc biệt. Chỉ là đi chơi cả ngày, ăn một bữa cơm, xem phim rạp sau đó đi bộ về nhà. Trong mắt những cặp tình nhân khác, thì đây chỉ là một ngày bình thường, ai cũng có thể có.

Trên con đường trở về, ánh đèn đường kéo dài bóng họ. Hai người đi rất chậm. Lúc quẹo vào, Nghê Giản đột nhiên dừng bước, quay đầu nói: “Anh có muốn về thăm nhà không?”.

Lục Phồn ngạc nhiên: “Về quê?”.

Nghê Giản: “Đại viện ấy”.

“Em muốn à?”.

“Vâng”.

“Thế thì đi”.

Bọn họ thực sự trở về. Đến đường Tân Hoa, tài xế taxi nói: “Sắp đến rồi”.

Nghê Giản nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ. Lúc đi qua một ngôi trường, Nghê Giản bảo: “Dừng xe lại”.

Hai người xuống xe. Nghê Giản đến trước cổng trường học, Lục Phồn đứng đằng sau.

Cánh cửa sắt của trường học đã thay đổi, Nghê Giản nhìn một hồi, quay đầu vươn tay về phía Lục Phồn. Lục Phồn đi tới dắt cô.

“Đi thôi”.

Con đường cũng đã được tu sửa rất nhiều lần, bằng phẳng và rộng rãi hơn. Bọn họ đi bên lề đường, giống như khi còn bé.

Không ai nói câu gì, và cũng không cần phải nói chuyện với nhau.

Đến ngã tư, rẽ vào khúc cua, chính là đại viện của những người làm trong nhà máy điện, nhưng bây giờ đã không còn nữa. Một năm trước, sau khi quy hoạch, trường chuyên của thành phố đã được chuyển qua đây, không có dân cư, công tiểu khu biến thành tường bao vây quanh.

Hai người đứng bên ngoài bức tường.

Nơi này trong trí nhớ, rốt cuộc không còn dáng dấp của xưa cũ.

Tất cả đã thay đổi hình dạng. Bọn họ cũng không còn là hai học sinh tiểu học đeo cặp sách cùng nhau về nhà như ngày trước nữa rồi.

Nhưng có một chuyện không hề thay đổi - đó là, hai người họ vẫn ở bên nhau.

Sau khi kỳ nghỉ kết thúc, Lục Phồn lại trở về đội. Nghê Giản khôi phục cuộc sống một mình. Mấy ngày nay cô suy nghĩ về vấn đề chuyển nhà. Ngôi nhà còn rất mới, người ta mua nhưng chưa từng ở, để không nửa năm xong đến tay cô, cho nên cứ thế dọn vào ở là được.

Qua tháng tư được mấy hôm, cô đi xem đồ nội thất, thích cái gì mua cái nấy, xong bảo người ta đưa đến nhà mới. Trong vòng vài ngày mọi thứ đã được sắp xếp gần như hoàn chỉnh.

Đầu tháng năm, Nghê Giản trả nhà trọ, tìm công ty vận chuyển dọn đồ đến nhà mới. Thu xếp xong xuôi, Nghê Giản đi thăm Lục Phồn, chủ yếu là để đưa chìa khóa, báo cho anh biết kỳ nghỉ tới cứ thế về thẳng nhà mới.

Kỳ nghỉ của Lục Phồn vào giữa tháng năm. Trước đó, Nghê Giản dẫn thím Dư đến đường Ngân Hạnh một chuyến, đem toàn bộ quần áo của anh ở nhà kia sang đây, treo trong tủ quần áo ở phòng ngủ chính, cùng một chỗ với cô.

Trước khi Lục Phồn được nghỉ hai ngày, quản lý của Nghê Giản đến thăm cô, sau đó sống chết không chịu ra khách sạn, ngang nhiên xông vào phòng ngủ nằm lăn ra đấy.

Lúc thím Dư đến nấu cơm, thấy trong nhà Nghê Giản có thêm một người đàn ông lạ, bà vô cùng hoảng hốt, lại không dám hỏi nhiều, mà chỉ nhìn Nghê Giản bằng ánh mắt phức tạp.

Nghê Giản không để tâm.

Chiều thứ sáu, thím Dư thấy quản lý của Nghê Giản không có ý định rời đi, nhìn không được nhắc nhở Nghê Giản: “Buổi tối cậu Lục về rồi, cô có muốn mua thêm chút đồ ăn không?”.

Nghê Giản bảo không cần. 9h hơn Lục Phồn mới về, chắc sẽ ăn cơm ở đội. Miệng thím Dur méo xệch, không biết nói sao.

Sau bữa cơm tối, thím Dur thu dọn phòng bếp, làm xong công việc vệ sinh rồi đi về.

Quản lý của Nghê Giản ngồi dựa trên ghế sofa xem tivi.

Chín giờ hơn, Nghê Giản tắm rửa xong đi ra, hỏi anh ta: “Không phải 9 rưỡi anh phải đi à? Sao còn chưa thu dọn đồ đi?”.

Anh ta thủng thẳng: “Hôm nay chưa đi”.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”.

“Thay đổi hành trình”. Về mặt anh ta rất vô tội.

Nghê Giản nhú mày: “Vì thế anh muốn ở đây thêm vài hôm?”.

“Hai ba hôm nữa”.

“Như vậy là anh quấy rầy chúng tôi đấy”.

Anh ta ò lên, nói: “Jane này, tôi nhớ cô không phải loại người qua cầu rút ván, gặp sắc quên bạn. Vừa khéo tôi chưa từng gặp mặt người đàn ông của cô, nhân cơ hội này gặp gỡ đi. Tốt xấu gì tôi cũng coi như một nửa người nhà của cô”.

Nghê Giản liếc mắt: “Tính cả Tiểu Thiên, anh nhiều lắm chỉ được một phần tư thôi”. Nói xong, cô quay người vào phòng sấy tóc.

“Đồ Bạch Nhãn Lang⁽¹⁾, không có lương tâm”.

Trong lúc anh ta đang buồn bực thì nghe thấy tiếng mở cửa. Anh ta quay đầu, thấy một người đàn ông mặc bộ đồ đen đang đứng đó rút chìa khóa.

“Xin chào”. Anh ta chào hỏi trước.

Lục Phồn giật mình, dừng một giây, vô thức lùi ra ngoài cửa, nhìn chằm chằm vào biển số nhà. Cho đến khi anh cúi đầu nhìn chiếc chìa khóa trong tay mới nhận ra anh không có khả năng đi nhầm nhà.

Chìa khóa không sai.

Lúc này, quản lý của Nghê Giản lên tiếng: “Anh Lục phải không?”.

Lục Phồn đi tới.

Thấy nét mặt của anh, anh ta bật cười: “Anh không vào nhầm nhà đâu”.

“Anh...”. Lục Phồn vừa mở miệng, thoáng nhìn thấy một dáng người từ phòng ngủ đi ra.

Trong mắt Nghê Giản lộ vẻ ngạc nhiên vui mừng. “Lục Phồn”. Cô chạy tới, thiếu chút nữa thì ngã sấp. Lục Phồn thận trọng đỡ cô, chạm phải cánh tay phải của cô, anh cúi xuống nhìn, rồi ngẩng đầu hỏi: “Cử động được không?”.

“Được ạ, va chạm nhẹ thôi ấy mà”.

Trong mắt cô đều là ý cười. Lục Phồn nhìn cô, ánh mắt lướt từ mặt cô chuyển sang quản lý của cô. Nghê Giản kịp phản ứng, giới thiệu với Lục Phồn.

“Anh ấy là quản lý của em”.

Quản lý bất mãn hừ một tiếng, Nghê Giản không nghe thấy, nhưng Lục Phồn nghe thấy. Lục Phồn chào đáp lại: “Chào anh”. Còn quản lý của Nghê Giản thì trừng mắt với Nghê Giản một cái.

Nghê Giản không quan tâm đến anh ta, cô chỉ nói chuyện với Lục Phồn: “Anh mệt không? Hay là đi tắm trước?”.

Lục Phồn hơi chân chừ một chút, sau đó gật đầu. Nghê Giản vào phòng lấy quần áo và khăn mặt giúp anh.

Lục Phồn bước vào nhà vệ sinh. Nghê Giản ngồi trên sofa chờ anh, cô vừa nghiêng đầu, liền thấy vẻ mặt quái đản của quản lý đang nhìn cô.

Nghê Giản hỏi: “Sao vậy?”.

Anh ta lắc đầu: “Không tận mắt nhìn, thật sự khó mà tin được, cô lại có ngày hôm nay”.

Nghê Giản không hiểu.

“Tiểu Thiên nói, tôi còn chưa tin, bây giờ nhìn quả đúng không phải giả”. Anh ta thở dài: “Jane, cô đừng giống như ngày xưa theo đuổi Tô Khâm rồi lại ngã dúi đầu. Chạy theo anh ta khắp nơi, không lưu lại một con đường lùi, cuối cùng chỉ có thể chán chường bỏ đi”.

Nghê Giản ngẩn người, cuối cùng cười khẽ:

“Sẽ không”.

Anh ta nhú mày: “Đừng có thỏa mãn”.

Nghê Giản lắc đầu: “Sẽ không như thế”.

“Sao lại không như thế? Chẳng phải ngày ấy cô yêu Tô Khâm chết đi sống lại sao?”.

Nghê Giản trả lời: “Tôi từng chạy theo Tô Khâm, nhưng đối với Lục Phồn, tôi nguyện ý chờ anh ấy”.

Bởi vì, cuối cùng anh ấy đã trở về.

Ghi chú:

1. Sói mắt trắng.

Chương 56

Steven nhìn Nghệ Giản, đột nhiên trầm hẳn xuống, vẻ mặt thay đổi thất thường. Nghệ Giản cảm thấy anh ta hơi lạ, nhưng không hỏi nhiều, quay sang xem tivi.

Một lúc lâu sau, trong lúc Nghệ Giản sắp quên chủ đề này, Steven đột nhiên vỗ vai Nghệ Giản.

Nghệ Giản nghiêng đầu. Anh ta mở miệng: “Vậy cô còn cảm giác với Tô Khâm không? Nếu như... cậu ấy quay lại với cô?”.

Lục Phồn từ nhà vệ sinh đi ra, câu nói đó vừa vắn lợt vào tai anh. Bước chân của anh thoáng cứng đờ.

Nghệ Giản khẽ lộ vẻ giật mình, nhìn chăm chú, cau mày hỏi: “Anh đang nói cái gì vậy?”.

Mắt Steven lóe lên, úp úp mở mở: “Tôi tùy tiện hỏi thôi, chẳng phải Tô Khâm đã ly hôn rồi ư? Cô nói xem, có thể cậu ấy vẫn còn nhớ tới cô, muốn quay lại với cô thì sao”.

“Anh rảnh quá nên bị chập à?”. Nghệ Giản lờm anh ta, không thêm để ý nữa.

Steven biết điều im lặng, không dám nói tiếp.

Lục Phồn giặt quần áo thay trong nhà tắm xong rồi mới đi ra ngoài. Nghệ Giản nhìn mái tóc ẩm ướt của anh, liền kéo anh vào trong phòng sấy.

Ai đó bị vurt ngoài phòng khách, khó tránh có chút buồn bực. Từ khi Lục Phồn bước vào cửa, Steven có cảm giác Nghệ Giản gió đã xoay chiều. Điều này khiến anh ta hơi bối rối, không dám chắc có nên nói cho cô hay vấn đề kia không?

Lục Phồn ngồi ở cuối giường sấy tóc, còn Nghệ Giản nằm trên giường nhìn anh. Lục Phồn sấy tóc xong, đặt khăn mặt lên trên bàn, xoay người, nhìn thẳng vào mắt Nghệ Giản.

“Ngồi đây làm gì? Lại đây đi”. Nghệ Giản gọi anh.

Lục Phồn hơi ngần ra, sau đó lại gần. Anh ngồi xuống cạnh giường, Nghệ Giản đứng phất dậy, lao vào trong lòng anh. Lục Phồn ôm cô.

“Cẩn thận cánh tay”. Anh bảo.

Gương mặt Nghệ Giản đang vui trong lòng anh nên không nghe thấy. Lục Phồn nhẹ nhàng giúp cô điều chỉnh tư thế, rồi lại ôm lấy cô. Nghệ Giản ngẩng đầu, nhìn anh, từ từ cười rộ lên.

Lục Phồn phát hiện, số lần cô cười ngày càng nhiều. Phát hiện ấy xoa nhẹ trái tim anh rồi lại đột nhiên nảy sinh cảm giác bất an không yên.

Cô đã từng nói, ở bên anh, cô thật sự rất hạnh phúc.

“Tháng này anh bận à?”. Nghê Giản hỏi.

“Có hơi bận”. Lục Phồn trả lời: “Đạo này có nhiều tổ ong vò vẽ, nên phải đi đào”.

Nghê Giản cười thành tiếng. Anh nói với vẻ nghiêm túc, có chút đáng yêu.

“Vậy anh từng bị chích bao giờ chưa?”.

Lục Phồn lắc đầu: “Chưa, bọn anh đều làm rất tốt biện pháp phòng vệ”.

“Ồ”. Nghê Giản gật gật đầu, nhớ tới điều gì, lại hỏi: “Có một việc em phải nói cho anh biết, tháng sau lúc anh được nghỉ, e rằng em không có ở đây”.

Trái tim Lục Phồn siết chặt: “Sao vậy?”.

“Truyện tranh của em được bán bên Đài Loan, giữa tháng sau sẽ có hoạt động, có lẽ em phải qua đó ký hợp đồng”.

Trái tim Lục Phồn thả lỏng, mày thoáng cau lại: “Tay của em có viết được không?”.

“Đến tháng sau có lẽ không thành vấn đề”.

Lục Phồn siết chặt tay cô, không yên tâm: “Ngày mai dẫn em đi bệnh viện kiểm tra xem xương cốt thế nào”.

“Không cần đâu”.

Nghê Giản từ chối một cách vô thức nhưng nhìn vẻ mặt của Lục Phồn, cô lại đổi giọng: “Được rồi, tất cả nghe theo anh”.

Cô vươn tay nhéo mặt anh: “Vậy anh cười thường một cái được không? Đừng nghiêm túc như vậy nữa”.

Lục Phồn nắm lấy tay cô, đưa lên miệng hôn. Nghê Giản cao hứng, ghé sát hỏi: “Hôm nay có muốn không?”.

Lục Phồn ngạc nhiên mất mấy giây mới hiểu ý cô. Nghê Giản nhìn thẳng vào anh, đôi mắt đã sớm lộ rõ tâm tư.

Cô muốn.

Sự thực thì Lục Phồn cũng muốn.

Nhưng anh lắc đầu.

Gương mặt Nghê Giản vốn đang ngậy ra, sau đó liền đen đi.

Cô đứng dậy, đẩy anh ra sau rồi nằm đè lên người anh, khí thế hung hăng: “Không muốn ngủ với em à?”.

Cô đè không đúng chỗ, cơ thể Lục Phồn đã có phản ứng, hơi thở bỗng dồn dập. Nghê Giản cảm nhận được, gương mặt đen kịt lập tức trở thành sau cơn mưa trời lại sáng.

“Anh căng thẳng cái gì chứ?”. Cô nằm lên ngực anh, cười khúc khích, nhẹ nhàng gãi gãi vòm ngực của anh.

Cô khiêu khích trắng trợn như vậy, ai chịu nổi. Huống chi Lục Phồn đang muốn.

“Đừng lộn xộn”.

Anh túm vai cô định ngồi dậy, nhưng Nghê Giản không nghe lời, dính người anh như gấu túi thích cây. Lục Phồn sợ làm cô bị thương, nên không dám dùng sức. Ai ngờ Nghê Giản được một tác lại muốn tiến thêm một thước, bờ mông chà xát không ngừng.

Ngọn lửa trong người Lục Phồn như bị thổi bùng, ánh mắt đỏ lên. Đàn ông ở độ tuổi này, miễn cưỡng phải kìm nén một tháng không khó. Nhưng đôi lại nếu là ngày bình thường, Nghê Giản như vậy, anh đã sớm không khách khí.

Hôm nay anh phải chịu đựng. Thế nhưng Nghê Giản thật quá đáng.

Lục Phồn không còn cách nào khác, túm lấy tay cô: “Đừng như thế, bên ngoài có người, nghe được đấy”.

Nghê Giản sững sốt, đột nhiên hiểu ra anh để tâm đến điều gì. Cô hơi nổi cáu, rất muốn ném tên kia ra ngoài. “Kệ anh ta”.

Nghê Giản nói xong, bắt đầu lột quần áo của Lục Phồn.

“Nghê Giản”. Lục Phồn vội vã ngăn cô lại.

Nghê Giản toàn thân khó chịu, bờ mông di chuyển mạnh một cái. Lục Phồn giật mình, trong cổ họng bất thành linh thốt ra âm thanh nặng nề khó chịu. Nghê Giản rất đắc ý, nhỏ giọng dụ dỗ: “Anh xem, cứng như vậy rồi, đừng nhịn nữa”.

Toàn bộ gương mặt Lục Phồn đỏ lựng lên, trán đổ đầy mồ hôi. Thật sự là anh nhịn không nổi, Nghê Giản rèn sắt khi còn nóng, tiếp tục dỗ dành: “Chúng ta nói nhỏ thôi, bên ngoài không nghe thấy đâu, nhé?”.

Rốt cuộc, Lục Phồn cũng khẽ gật đầu. Nghê Giản cười cúi xuống hôn anh. Lục Phồn hé miệng, để lưỡi cô tiến vào, răng môi chơi đùa.

Lý trí quay trở lại đã là chuyện của hai tiếng sau. Lục Phồn toàn thân đổ mồ hôi, cơ thể Nghê Giản trần truồng trắng như tuyết nằm trên người anh há miệng thở dốc. Mùi vị trong phòng vẫn chưa tan hết, Lục Phồn nhắm mắt, cảm giác như bị Nghê Giản đánh lừa.

Một khi đã làm loại chuyện này, căn bản không có khả năng nhỏ nhẹ. Nhất là Nghê Giản, dường như cô đã hoàn toàn quên mất mình từng nói gì. Nhưng thật đáng chết, anh lại vô cùng thích phản ứng đó của cô. Khoảnh khắc cuối cùng, cô khiến anh phải kêu to, phải rơi lệ xúc động.

Trên đời, một khi lấy được vật báu, người ta sẽ không kìm nén được sự điên cuồng, mà thậm chí người ta không cảm thấy sự điên cuồng ấy là một tội ác. Điều này, có phải là thuốc chữa yêu hay không?

Nghê Giản nằm rất lâu, sau khi khôi phục sức lực, mới tự giác lăn ra khỏi người Lục Phồn, nằm sang bên.

Lục Phồn nghiêng đầu. Nghê Giản hình như cảm nhận được, cũng quay đầu sang. Hai người đều nhìn đối phương mờ mờ hơi ướt mặt. Tóc Nghê Giản dính lên mặt, Lục Phồn đưa tay gạt ra.

Nghê Giản mỉm cười: “Cảm ơn anh”.

Vào lúc này, cô lại có thể nói cảm ơn anh. Nghê Giản cũng không biết cô cảm ơn cái gì, chỉ là đột nhiên từ trong miệng thốt ra.

Trái tim Lục Phồn được lấp kín, nhìn chăm chú vào mặt cô hồi lâu.

Nghê Giản hỏi: “Anh đang nghĩ gì vậy?”.

“Nghĩ về em”. Anh đáp.

“Em đang ở đây còn gì”.

Là cô đang ở đây, nằm ngay bên cạnh anh.

Nhưng người mà anh đang nghĩ đến đích xác là cô.

Lục Phồn không nói tiếp, Nghê Giản cũng không hỏi lại. Hai người cứ nằm như vậy cho đến khi ngủ thiếp đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Phồn dậy trước Nghê Giản, anh rời giường chuẩn bị bữa sáng. Trong tủ lạnh, thím Dư mua thừa đồ ăn, Lục Phồn vẫn thấy chưa đủ, anh định xuống dưới mua một ít. Khu vực này anh khá quen, rất nhanh tìm đến đúng chỗ mua xong rồi quay trở về.

Lục Phồn vừa vào cửa thì thấy Steven mặc bộ đồ ngủ, vò mái tóc rối bời từ trong nhà vệ sinh đi ra.

“Hi, chào buổi sáng”. Anh ta chào Lục Phồn.

“Xin chào”. Lục Phồn đi vào bếp.

Steven buồn bực nhìn anh, dụi mắt và nói: “Tinh lực của anh không tệ nhỉ? Đêm qua mất sức như thế mà hôm nay vẫn dậy sớm được. Anh bạn, truyền thụ cho xin ít bí quyết đi?”.

Lục Phồn dừng bước. Tất nhiên anh sẽ không thảo luận với người này cái bí quyết gì gì đó.

Lục Phồn nhìn ra Steven đối với Nghê Giản không chỉ có quan hệ trong công việc, mà còn là bạn bè thân thiết, giống như Mai Ánh Thiên. Anh cũng không muốn tỏ ra thất lễ với bạn bè của Nghê Giản nhưng lúc này, quả thực không biết nói gì hơn.

Bầu không khí không hiểu sao trở nên lúng túng. Lúc Nghê Giản đến, thấy chính là cảnh tượng này.

“Hai người đang làm gì thế?”.

Steven quay đầu: “Ồ, sao cô cũng dậy sớm thế? Đêm qua không mệt à?”.

Nghê Giản không thèm nhìn anh ta, đi thẳng về phía Lục Phồn: “Anh vừa ra ngoài à?”.

Lục Phồn gật đầu. Nghê Giản khều khều chiếc túi trong tay Lục Phồn: “Anh định làm mì trứng sao?”.

“Mì trứng cà chua”. Lục Phồn trả lời.

Nghê Giản cười tươi, quay đầu nói với Steven: “Chà, anh có lộc ăn đấy nhé”.

Steven không thèm đếm xỉa, hừ một tiếng: “Tìm một ông chồng tử tế có lòng hiếu thảo là được thôi, đâu cần phô trương đến thế”.

“Có bản lĩnh thì anh làm đi”.

Steven lập tức im bật, khuôn mặt đen xì. Nhìn Lục Phồn, anh ta đột nhiên cảm thấy học nấu ăn ngon có lẽ cũng hay. Người đàn ông trước mặt, có thể vì biết nấu ăn mới chột được một người con gái khó như Nghê Giản.

Sau bữa sáng, Lục Phồn đưa Nghê Giản đi bệnh viện đi kiểm tra cổ tay. Steven rối rã nên cũng đòi đi theo. Trên đường đi, Steven nhận điện thoại, Nghê Giản nhìn Steven nói hai câu, nét mặt liền có phần khác thường.

Lúc Lục Phồn đi lấy phim X - quang, rút cuộc Steven nhin không được hỏi Nghê Giản: “Jane, cô có muốn gặp Tô Khâm một lần không?”.

Nghê Giản sớm đoán trong lòng anh ta có quý, nhưng cô không ngờ anh ta lại mở miệng nói ra câu đó.

“Anh uống lộn thuốc à?”.

Steven vội vã nói hết mọi chuyện, cuối cùng bảo: “Tôi thừa nhận là tôi đã sai, không nên tự tiện giải quyết. Nhưng tôi nghĩ ít ra chúng ta cũng nên cảm ơn người ta một tiếng. Trấn áp những tin đồn kia không phải dễ, tốt xấu gì thì cậu ấy cũng đã giúp chúng ta. Buổi tối cậu ấy diễn xong sẽ từ Thượng Hải đến đây. Cậu ấy có ý tới, ý tứ rất rõ ràng còn gì?”.

Nghê Giản thoáng im lặng, cô tưởng Trình Hồng đã làm việc đó, không ngờ là Tô Khâm đã động tay. Điều này không phù hợp với phong cách của Tô Khâm, nhưng cô vừa nghĩ đến đã hiểu ra luôn.

Không phải anh ta giúp cô, mà là đang giúp chính anh ta.

Steven tiếp tục khuyên bảo: “Đi đi, người ta chủ động thế rồi, lại là nghệ sĩ piano nổi tiếng thế giới, tôi từ chối thế nào được. Hơn nữa, dính vào vòng tròn luẩn quẩn như thế này, nói không chừng tương lai cậu ấy sẽ giúp cô. Nếu bỏ qua chuyện lần trước, hai người khôi phục lại mối quan hệ cũng không có gì là xấu”.

Nghê Giản không muốn nghe anh ta nói tiếp, cô trả lời thẳng thừng: “Được, vậy anh đi cảm ơn đi”.

Xong cô đứng dậy đi tìm Lục Phồn.